

שבת
נחמו!

ביתנו החדש

ארגון לשלום בית וחנוך ילדים, בראשות הרה"ג אבנר קוואס שליט"א

ביחד

זיווג מהשמיים

נתבונן במאמר הראשון של בריאת העולם: "בְּרֵאשִׁית בָּרָא אֱלֹהִים אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ". נתבונן גם בדברה הראשונה: "אֲנֹכִי ה' אֱלֹקֶיךָ אֲשֶׁר הוֹצֵאתִיךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם...". נתבונן בלשון הראשונה של השמחה: 'אשר ברא ששון'. נתחיל מלמטה למעלה. כדי להגיע לששון, צריך להכיר את הדברה הראשונה - "אֲנֹכִי ה' אֱלֹקֶיךָ אֲשֶׁר הוֹצֵאתִיךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם...". כלומר, כמו ביציאת מצרים שהקב"ה שלף אומה אחת מתוך אומה אחרת ובדיוק עצום, באותו דיוק החליט הקב"ה שאתם מתאימים אחד לשני. לפעמים נדמה לנו שהתחתנו עם בן או בת הזוג הלא מתאימים, ועם מישהו אחר היינו מסתדרים יותר טוב. המחשבה הזאת מתגלגלת ומגיעה עד כדי אמירה: חבל שלא התחתנתי עם אח של בעלך, זהו בדיוק הטיפוס והתכונות שחיפשתי... איזה סספוס.

וגם הבעל לפעמים חושב: האחות של אשתי היא בדיוק הזיווג שהייתי צריך... חבל שלא היתה לי הזדמנות להתחתן איתה.

זוג יקר, עליכם להיות סמוכים ובטוחים שזה בהשגחה מדויקת, והזיווג הזה הוא הכי טוב בשבילכם ואיתו אתם צריכים להסתדר. רק אז תגיעו למצב של - 'ששון ושמחה, חתן וכלה'.

זאת ועוד, הדיברה הראשונה אומרת לנו שכל מעשינו והמקרים שלנו, הכל מאת הבורא יתברך, אין דבר גדול או קטן בעולם שלא נעשה בהשגחה פרטית.

גברת יקרה, בעלך צעק עליך? בעל יקר, אשתך העליבה אותך? (הגם שאסור לעשות את זה) הכל במידה מדודה.

יש לנו דוגמא נפלאה לכך מדוד המלך. כאשר אבשלום בנו מרד בו, הוא נאלץ לברוח מירושלים עם אבישי בן צרויה, שהיה שומר הראש שלו. והנה, יצא שמעי בן גרא, שהיה מראשי הסנהדרין, וקילל את דוד קללה נמרצת וזרק עליו עפר... כולנו יודעים מה עונשו של מי שמקלל את המלך.

אבישי בן צרויה התקשה לסבול את ההשפלה ופנה אל דוד המלך ואמר לו: "תן לי פקודה ואני מסיר את ראשו...". פנה דוד המלך וענה לאבישי:

"...מִה לִי וְלָכֶם בְּנֵי צְרִיָה... כִּי ה' אָמַר לוֹ קָלַל אֶת דָּוִד...". אמר דוד המלך לאבישי: אם הקב"ה נתן לשמעי את הכח והחיות להוציא הברות מפיו, אז כבר אין לי עסק עם שמעי יש לי עסק עם בורא עולם. אדם כזה, כמו דוד המלך, קשה להרגיז ולאכזב, כי הוא תמיד מביט אל השותף השלישי, ולכן הוא שרוי בשמחה תמיד, כי הוא מבין שהכל מנוהל מן השמים. זו הסיבה שמתוך הצרות שלו הוא כתב שירים, וקרא לספר הזה 'תהילים'.

מי שיודע שיש מנהל לעולם ושהוא תכלית הטוב, מבין שאין רע יורד מן השמים אלא רק טוב. ורק אצלנו בהשקפה השטחית הדברים נראים כאילו זה רע.

הוא כתב שירים, וקרא לספר הזה 'תהילים'.

מי שיודע שיש מנהל לעולם ושהוא תכלית הטוב, מבין שאין רע יורד מן השמים אלא רק טוב. ורק אצלנו בהשקפה השטחית הדברים נראים כאילו זה רע.

זה רע.

(מתוך הספר 'ביחד')

פרשת השבוע

טו באב

במשנה במסכת תענית כתוב: "לא היו ימים טובים לישראל פְּטוּי בָּאָב וּכְיוֹם הַכַּפּוּרִים, שֶׁבָּהֶם בָּנוּת יִשְׂרָאֵל יוֹצְאוֹת ... וְחֹלוֹת בְּכַרְמִים". ומה היו אומרות: פְּחוּר, שָׂא נָא עֵינֶיךָ וּרְאֵה מַה אֶתָּה בּוֹרֵר לָךְ. אַל תִּתֵּן עֵינֶיךָ בְּנוֹי, תֵּן עֵינֶיךָ בְּמִשְׁפָּחָה. "שֶׁקָּר הַחַן וְהַבֵּל הַיְפִי, אֵשֶׁה יְרֵאת ה' הִיא תִתְהַלָּל". המילים הללו אומרות את הכל.

פעם בשנה, בטו' באב וביום הכיפורים, היו נפתחים משרדי השידוכים הגדולים בעולם, וכל מי שאין לו נפנה לשם. בירושלים דאז, לא היה מצב שבחור או בחורה "נתקעו" ללא זיווג כמו שקורה בימינו.

מי שהרגיש קצת קושי, היה הולך לכרמים ובוחר לו שם אשה. ואנו שואלים: מחולות בכרמים? ביום הכיפורים? שידוכים? זה הזמן?

מגלים לנו חז"ל שזה בהחלט הזמן. כי ענין הזיווג והחתונה זה הדבר המקודש ביותר ביהדות.

לכן מוכרים ספר תורה כדי לשאת אשה. השראת השכינה החזקה ביותר זה כאשר מתחתנים.

והראיה "שאישי ואשה שזכו, שכינה ביניהם". ענין הזיווגים הוא המשכיות של עם ישראל, וללא זה אי אפשר להגיע לכלום.

ודווקא ביום הכיפורים שהוא כל כך מקודש שבו כהן גדול נכנס לבית קדשי הקדשים להתפלל, דווקא אז מנצלים את הקדושה הגדולה כדי להגיע לעוד קדושה והיא הקמת בית בישראל.

נתבונן עוד, אנו נמצאים עדיין בחודש אב חודש שבו חרבו שני בתי המקדש ומיד אחר כך עוברים למחולות בכרמים של טו' באב, האם יש קשר ביניהם?

אמרו חז"ל כל המתאבל על ירושלים זוכה ורואה בשמחתה.

כותב הרב אליהו דסלר: 'להתאבל על ירושלים' פירושו: לעסוק בבניינה. אבלות אין פירושה לקרוע בגדים וללכת יחף ולישון על הרצפה... אבלות היא לעסוק בבניין החורבות ובכך זוכרים בכל רגע את החורבן.

כשזוג מתחתן הרי הוא בונה לעצמו בית מקדש מעט, וכן אמרו חז"ל: "כל המשמח חתן וכלה כאילו הקים חורבה מחורבות ירושלים". כלומר, בזה שהוא משמחם הוא מעיד על שלימות הבניין המוקם והחתונה היא עוד נדבך בבניינה של ירושלים.

יהי רצון שבזכות השראת השכינה בבית הקטן שלנו, נזכה להשראת השכינה בבית המקדש השלישי שיבנה במהרה בימינו, אמן.

שבת שלום ומבורך
אבנר קוואס

טיפש עם רגל גדולה נכנס לחנות נעליים על מנת לקנות נעל, הלה בוחן בקפידה הרבה זוגות נעליים, עד שמדד את אחד המנעלים שהיה זרוק על הרצפה ואמר: "סוף סוף מצאתי את מבוקשי, נעל טובה נוחה ויפה". אומר המוכר במבוכה: "אדוני זאת הקופסא..."

בדיחה

חריף בפה

כמו שיש תרופות סבתא, יש עונשים של סבתא. ישנו עונש מפורסם מקדמת דנא שגם היום יש שמשתמשים בו, לשים חריף בפה של הילד. העונש הזה ניתן בדרך כלל לאחר שהילד קילל או ניבל את פיו או התחצף בצורה קשה להורים.

נשאלת השאלה - האם מותר להשתמש בעונש הזה או שהוא גובל בהתעללות?

התשובה לכך - בוודאי שאסור לשים פפריקה חריפה או סחוג חריף בפה של הילד.

אפשר לאיים עליו ולומר לו: כשאתה ממשיך לדבר ככה, נשים לך חריף בפה. ולהראות לו את הקופסא של הפפריקה המתוקה.

ואם ההתראה לא עבדה, אז אפשר לשים לו כמה גרגרים מהפפריקה המתוקה בלבד, שכולנו יודעים שהיא לא חריפה, אבל בשביל ההרתעה זה פועל כהוגן.

להמיר את העונש

במקרים מסוימים ישנה אפשרות להמיר עונש בעונש אחר. הבאנו מקודם את העונש שלא לצאת לטיול שנתי, ואמרנו שזה עונש כבד מדי. במקרה כזה שכבר הכרזנו על העונש אפשר להמיר אותו בעונש אחר, כמו טיול עם המשפחה או מפגש עם החברים.

לפעמים קורה שהטלנו עונש מסוים, ועד לביצוע העונש הילד השתפר פלאים, התחרט על מעשיו ואנחנו ההורים חושבים שמפנין שהמטרה הושגה, אולי כדאי לוותר על העונש לגמרי. גם כאן אסור לוותר על העונש לגמרי, אלא להמיר את העונש בעונש קל יותר, ולומר לו: שמנו לב שחזרת בתשובה ואתה מתחרט, לכן החלפנו לך את העונש.

מקרה נוסף, הילד איחר לחזור מהלימודים, וההורים גזרו עליו שהוא לא ילך היום לשיעור המתמידים בפרשת שבוע.

לאחר מחשבה שניה ההורים חזרו בהם, כי הם לא רוצים לבטלו משיעור תורה. גם במקרה זה אפשר להמיר את העונש בעונש אחר, כגון לעשות מטלה בבית, עבודות שירות וכדומה.

סיפור לשבת

המקובל הגאון הרב אליהו מני זצוק"ל

עלה לארץ בשנת ה'תר"י מיד הצטרף לחסידי 'בית א-ל'. אוויר עיר הקודש לא התאים למצב בריאותו ובריאות ילדיו, ושכב ימים רבים על ערש דווי, עד שרופאיו קדו עליו להחליף את משכנו והוא עבר בשנת לחברון. דאג לייסד בית-מדרש. לאחר הסתלקות רבה של חברון (ר' משה פרייה) התמנה לרב העיר ושימש כ-14 שנים ללא משכורת ונשא במשרה לשם שמיים.

לאחר התרחבות משפחתו נאלץ לקבל משכורת למחייתו. הקים בית-כנסת 'בית יעקב' בו התפללו לפי כוונות ומנהגי המקובלים בישיבת 'בית א-ל' בירושלים. כאשר פרצה בעיר מגיפה עבר מבית לבית לטפל בחולים וביתו היה היחיד אליו לא הגיע המגיפה. הסתגף רבות מרובים וקשים ובשינה על מחצלת ללא מצע, כשאבן למראשותיו - כסימן על צערו על גלות השכינה.

איבד את מאור עיניו והצטער מאוד על העדר לימוד התורה. למרות שהקריאו לו מהספרים טען כי אינו דומה שמיעה לראיה. לאחר כ-4 שנים הגיע אליו אדם בלבוש כפרי ואמר לו כי באפשרותו לרפא את עיניו אם ישלם ממון רב. רבינו הסכים לשלם כל סכום אך לאחר שיתרפא, כעבור שלושה ימי טיפולים חזר מאור עיניו. הרב ביקש לשלם למרפאו אך עקבותיו לא נודעו. נפטר ב-ח' תמוז ה'תקנ"ט. חי כ-81 שנים. ציונו בחברון. בהלווייתו השתתפה כל העיר חברון, יהודים וערבים. בנו ר' סלימאן מנחם כיהן אחריו כרבה של חברון. ערבים שהאמינו שרבינו היה 'ווילי' (קדוש) ורק למראית עין היה יהודי, ביקשו להעביר את גופו מקבורתו למקום שבו קוברים הערבים את קדושיהם. יהודי חברון נאלצו לשמור את מצבתו משך חודשים רבים. משחר נעוריו, שאף רבינו לעלות לארץ ישראל ולחונן את עפרה. ואכן, לאחר שהיה אחד מהאריות שבחבורת הגאונים המקובלים בבגדד, נטל את רעייתו הצדקת, אחות רבו הגדול, ואת שלושת ילדיו, ושם פעמיו לארץ. הוא הצטרף לאורחת גמלים שחצתה את המדבר. יום שישי, ערב שבת קודש, ורבינו פנה למדריכי האורחה וביקשם לשבות במדבר. הם הביטו בו בתימהון. סביב סביב רק חול וחול, חול לוהט ושממה. מי יסכן את עצמו לשבות כאן יום תמים. ובכלל, המים והמזון מחושבים למסע מתמיד, אין הם ערוכים לפיגור של יום.

"אבל לפני שיצאנו לדרך התניתי עמכם שנשבות במדבר!" זעק ר' אליהו. מנהיג השיירה גיחך: "אמנם כן, רבים היהודים המתנים עמנו כן, ואנו מסכימים, ולבסוף ממשכים אנו בדרכנו והם מתלווים אלינו בליט ברירה בנימוק של פיקוח נפש כיוון שמסוכן מאוד להישאר לבד במדבר, שודדים ורוצחים מסתובבים באזור, ולעיתים קרובות אורבים לשיירות". ואכן, היה בכך משום סכנת נפשות, ופיקוח נפש דוחה שבת, אבל ר' אליהו לא ויתר, הוא נשאר בלב הישימון יחד עם אשתו ושלושת ילדיו.

מדריך האורחה לא התלבט בבעיות מצפון. והפקירם לנפשם. השיירה המשיכה בדרכה. ליל שבת, רבי אליהו קידש על היין מעל שולחן החול, עליו נפרשה מפה צחורה. קולות הזמירות ששר לו ביללת תנים ונהמת המדבר וסופת החול לא העיבה על טעם מאכלי שבת. מיד במוצאי השבת הבדיל רבי אליהו, ובאישון לילה החל לצעוד עם אשתו ובניו בעקבות השיירה.

מה היה סיכוייהם להשיג בצעדתם את שיירת הגמלים שהשיגה אותם מהלך יום שלם? אך הנה זה פלא, לפנות בוקר השיגו את השיירה! אין זאת אלא שארעה להם קפיצת הדרך! בכבוד ובמורא התקבלו על ידי נוסעי השיירה והגיעו בשלום למחוז חפצם, לעיר קודשנו ירושלים.

מובא בספר 'יששכר וזבולון', על רבינו, שלמד בצוותא עם החכם רבי ניסים עיני זצ"ל בבגדד לפני עלותו לא"י. הם למדו בספר 'דברי שלום' של נכד הרש"ש זיע"א והתקשו בדבריו, לא הבינו כיצד הסביר את דברי סבו הגדול. אמר רבי אליהו מני, שנראה לו שהרב 'דברי שלום' לא הבין את דברי סבו, רבינו שלום שרעבי זצ"ל.

לאחר אמירה זו, הרב אליהו מני החל צועק בקול מר, בלי יכולת להוציא מפיו מילה, ובכה בכי תמרורים. לאחר ארבע שעות היכה בידו על ליבו כאומר "חטאתי", והתרפא. כאשר שאלוהו מה היה סיפר שהרש"ש הקדוש התגלה אליו ואמר לו: "מה כוונך לדבר על נכדי שלא הבין את דברי, אתה הוא שלא הבנת אותם!" ועד שביקש מחילה, וסלח לו.

ובהקדמת ספר 'זכרונות אליהו' הוסיף, שהרש"ש הודיעו שימות בחטאו זה, ולא יתכפר לו עליו. בכה רבינו והעתיך, עד שהרש"ש הסכים למחול לו, בתנאי שיקרא את שם בנו העתיך להיולד לו בשמו. וכך היה, הרבנית ילדה בן ונקרא 'שלום', ע"ש הרש"ש זיע"א! (פניני עין חמד)

"אין זוג לא מוצלח, יש זוג לא מודרך"

האם יש לכם מריבות וויכוחים?
מרגישים שאינכם מתאימים?
הילד שלכם מתחצף?

לייעוץ בנושא שלום בית, חינוך ילדים,
הדרכת חתנים/כלות עם יועצים זוגיים מוסמכים של
ארגון ביתנו החדש הפרוסים בכל רחבי הארץ

חייגו עכשיו - 1599-59-39

